

Per lei cantando « ave - Maria »
 L'angel di vita schiuse la via
 Che ci conduce con un sorriso
 Nel paradiso.

Il bene e il male per fonte istesso
 Hanno il leggiadro fragile sesso,
 Segnan la donna che ha in suo governo
 Cielo ed inferno.

Il bene e il male, due geni avversi,
 Tengon gli umani fati diversi
 Sono la dura battaglia eterna
 Che ci governa.

In questa lotta che ci persegue
 Che non dà pace, che non dà tregue
 L'arbitro è sparso foco celeste
 Che tutto investe.

Eva e Maria bronchi e rosai
 Sul mio cammino sempre incontrai,
 Eva e Maria furo gli accenti
 De miei concenti.

Ma alle pendici del verde Imetto
 Splende la donna nell' intelletto,
 Sol nella cara sembianza pia
 Ch'ebbe Maria.

Questa ch'io premo terra sacrata
 Fù delle grazie patria onorata,
 Qui colli e piani, qui l'acqua e i fiori
 Parlan d'amori.

Del Bello eterno l'idea più schietta
 Qui dai celesti fù benedetta,
 Qui della donna lo sguardo è un riso
 Del paradiso. »

Ἐρως καὶ βραχύτης τῆς ζωῆς.

« Ὁ ἄνθρωπος ἐκπηδᾷ ἀπὸ τῆς ὕλης, πέραν τῶν
 ὁρίων τῆς φύσεως πετιῶν, ἔτιαν εἰς τὴν σκοτεινὴν ταύ-
 ῃν κοιλάδα λατρίου ὥρατ' ὅτι ἄνθος, φυόμενον ἐνὶ
 κάλυκος τρυφεροῦ, δυνευσόμενος αἰωνίαν ἀγάπην.

Δὲν συλλογίζεται τὰ εἶη καὶ τὸ πάγον τοῦ θα-
 νάτου, τὸ μέλλον δὲν τὸν φοβίζει. Ἀγαπᾷ, καὶ ἀ-
 γαπῶν θαρρῶν ὅτι εἶναι κάτοικος τοῦ οὐρανοῦ.

Συλλέγει τὸ ἄνθος τὴν αὐγὴν, τὸ βλέπει μὲ μει-
 δίαμα, τὸ ἀσπάζεται καὶ μυστηριωδῶς ὁρᾷ εἰς τὴν
 κάλυκα τὸν παράδεισον· ἀλλὰ φθάνει ἡ ὕψ καὶ τῷ
 ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθειαν. Μαραίνεται, φεῖ! τὸ
 ἄνθος, καὶ τότε λογισμὸς θανάτου χαράττει ρυτίδας
 εἰς τὸ ὥχρον πρόσωπόν του. »

Τὸ δὲ ἀκόλουθον ἀτμάτιον (sonnetto) ἀπήγγειλε
 μὲ ὁμοιοκαταληξίας, ἃς οἱ ἀκροᾶται τῷ ἐπέβαλον.

Ἡ Εὐφροσύνη καὶ οἱ Σχολαστικοί.

« Βλέπω γυναῖκας καὶ ἱκανὰς εὐφρεῖν, αἵτινες ἀ-
 ναδαινουσιν εἰς τὴν τραχιᾶν κορυφὴν τῆς δόξης, ψάλλ-
 ούσαι ἔργα ἀθανάτου ἐκδικήσεως, μὲ ἄλματα πιν-
 δάρεα, μὲ ἔπη ἐκλεκτά. Ὁ σχολαστικὸς ἤθελε νὰ
 ἀφαιρέσῃ τὴν δάφνιν, ὅθεν ὀργίλος πληγόναι τὴν ἐς-

ρὰν τόλμην των, διότι δὲν ὑποφέρει τὸ ἔργον τοῦ εὐ-
 φροῦς, εἴτε Ἕλληνας εἶναι εὐφροῦς, εἴτε Φράγγος, εἴτε
 Κελτός. Κρατεῖ πάντοτε φάλαγγα εἰς χεῖρας καὶ
 διασπαράσσει τὴν εὐφροσύνην, διὰ μικρολόγων σχολίων
 θωρακούμενος. Ἀλλὰ γόνιμον ἔχει πάντα τὸ πνεῦμα
 ἡ εὐφροσύνη, πεῖθ', πεῖθ' καὶ, πηχέως ἀκόρετος, ἀρί-
 νει τὸν σχολαστικὸν εἰς τὸν χοῦν. »

Γιὰ πρωτότοκε τοῦ Ἀπόλλωνος, τέκνον ξανθὸν
 τῆς Νοβαρρίας, ὁποῖον ἐφύδιον μυστηρίων ἐναπέθηκεν
 ὁ Ὑψιστος εἰς τὸν νοῦν σου; ποῦ εὐφροῦς τοῦς ὀξυδα-
 λεῖς ὀϊστοῦς; εὐ; ἐξετόξευσε κατὰ τῶν Ζωίλων; Μή-
 πως ἐνῶ ἐπλανᾶτο πλήρης εὐθυμίας καὶ μεγάλων
 σκέψεων εἰς τὰ ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἄλση, ἐζήτησε
 σχολαστικὸς τις νὰ σοὶ φράξῃ τὴν ὁδόν; Μήπως
 ὅρις προέβαινε τὴν ἰσοδόλον γλῶσσαν του ἐκ τῶν ἀν-
 θῶν, ἅπερ συνέλεγε εἰς τὰ ὕψη τοῦ Παρνατοῦ; ἡ
 ἀπλὴ μόνον ἐκδίκησις τῆς εὐφροσύνης τοῦ ὠπλίσαι μὲ κε-
 ραυτοῦς τὴν χεῖρα ὅπως ἀποτεφρώσῃ τοῦς σχολα-
 στικὰς παντὸς χρόνου καὶ τόπου;

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

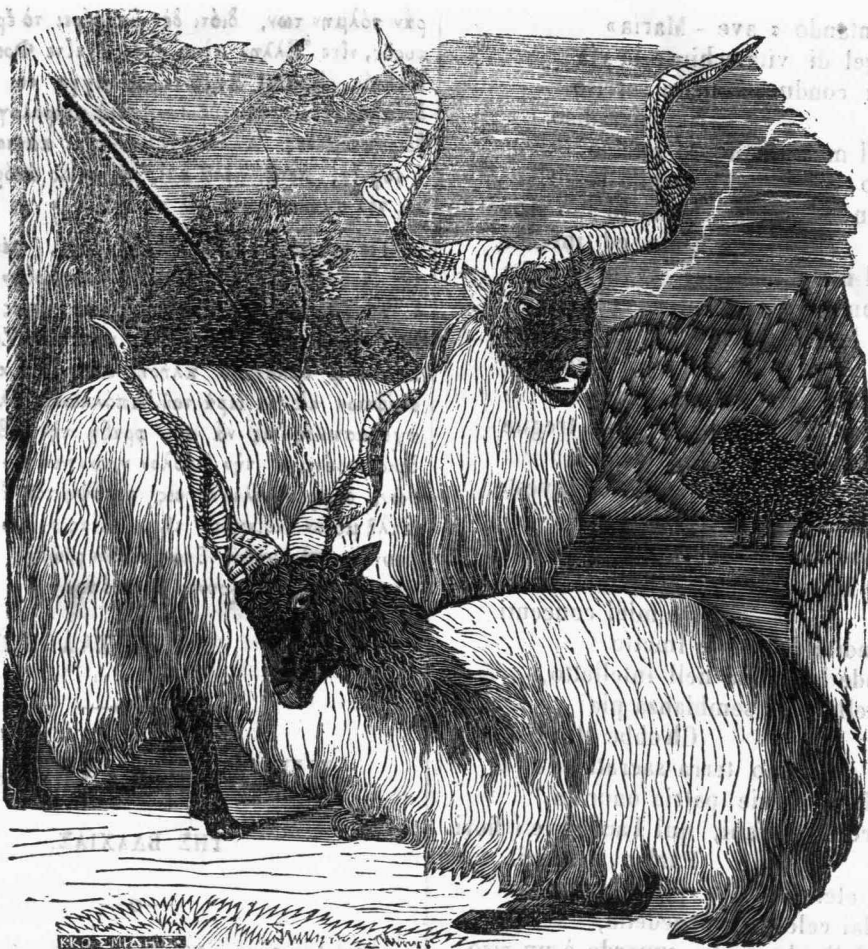
ΚΡΙΟΣ ΚΑΙ ΑΜΝΑΣ

ΤΗΣ ΒΛΑΧΙΑΣ.

— ο —

Ἡ φυλὴ ἡ ποικιλία τοῦ εἶδους τούτου τῶν προ-
 βάτων οὐδέποτε ἔγεινε ἀντικείμενον προσοχῆς· μέχρι
 τοῦδε, εἴς τις εἶναι ἀξίον· ἕκαστος περιερίζεται μόνον
 νὰ τὸ περιγράψῃ χωρὶς νὰ ζητήσῃ, ἂν δύναται νὰ γίνῃ
 ὠφελίμων. Ἐν τοῖσις τὸ μακρότατον μαλλίον του,
 τὸ λεπτόν καὶ λεῖον, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ μάλλον
 τοῦ ἐρίου τοῦ ἐκ τῶν προβάτων σχηματιζομένου·
 καὶ αἱ τέχνηαι ἰσως ὠφελιθῶσι κατὰ τὰ ἀπὸ τὰ μέγι-
 στα κέρατα αὐτοῦ, τὰ πλατεῖα εἰς τὴν βᾶσιν καὶ
 ὀξεία εἰς τὴν κορυφὴν. Εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ἐνώπιόν
 σου κειμένην, ἀναγνώστα, ὁ κριὸς ἔτι δ' ἐμπροσθεν
 καθήμενος, ἡ ἀμνὰς παρίσταται ὀπίσθῃ. Τὰ κέ-
 ρατα τοῦ κρινοῦ εἶναι εὐθύτερα καὶ ἤτιον μακρὰ ἀπὸ
 τὰ τοῦ θήλειου, ὅπερ εἶναι ἀνωμαλία τις παραδόξος εἰς
 τὰ κερασφόρα ζῶα. Ἀλλὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος
 αὐτῶν ὑπάρχουσιν εἰς πλείστα μεταβολὰς ὁλῶς ἀτο-
 μικάς, ὥστε δὲν δύναται νὰ γίνῃ διάκρισις τις χαρα-
 κτηριστικὴ τῶν δύο γενῶν. Ἀμφοτέρω δ' ἔχουσι τὴν
 κεφαλὴν κεκαλυμμένην μὲ τρίχας μικρὰς καὶ σκληρὰς
 καὶ μελανοφαίους, αἱ δὲ μακραι μετοξὺ τοῦ λοιποῦ
 σώματος εἰσὶ λευκαί.

Τὰ ζῶα ταῦτα, γνωστότερα ἀναμφιδόλως εἰς Βλα-
 χίαν ἢ εἰς τὰς παρακείμενας χώρας, κατέχουσι ὁ-
 ρεῖνὰ μέρη τῆς δυτικῆς Ἀσίας, καὶ ἐκτείνονται ἐν τῇ
 Εὐρώπῃ μέχρι τῆς Αὐστριακῆς αὐτοκρατορίας, ἐνῶ
 τὰ ποίμνια τῶν οὐλοτρίχων κριῶν ζῶσιν ἀποκλειστικῶς
 ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ· βλέπονται δὲ μόνον εἰς τὰ κτηνο-

ΚΡΙΟΣ ΚΑΙ ΑΜΝΑΣ.

τροφία, εἰς τρόπον ὥστε ὁ βλαχικὸς ἀμνὸς δὲν εἶναι γλωσσὸς εἰμὴ εἰς τοὺς φυσικοὺς. Δὲν εἶναι δὲ γνωστὸν ἂν τὸ πρόβατον τῆς Βλαχίας δύναται νὰ χρη-
 λισῇ τὴν εὐνοίαν τῶν γαστρονόμων, τὸ ὁποῖον εἶναι ζήτημα σημαντικόν εἰς τοὺς τοῦ ἀνωτέρου πολιτισμοῦ. Εὐχάτως δὲ μόνον εἰσῆχθη καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ.

Ὅταν ὁ μεγαλοπρεπὴς ἐκεῖνος καὶ ἀττικώτατος Κίμων ἀνέσκαψε τὰ ὀρεῖα τοῦ Θηρέως, τὰ καίμενα εἰς τόπον ἄγνωστον τῆς νήτου Σκύρου, καὶ ἐκόμισεν εἰς Ἀθήνας « ἡθύνες οἱ Ἀθηναῖοι, λέγει ὁ Πλούταρχος, πομπαί· τε λαμπραῖς ἐδέξαντο καὶ θυτίαις, ὥς περ αὐτὸν ἐπανερχόμενον εἰς τὸ ἄστυ ».

Πῶς δὲ καὶ τὴν 14 Ἀπριλίου 1852, μετὰ παρέλευσιν αἰῶνων καὶ γενεῶν καὶ συμβάντων τοσούτων, τρέχουσι πάλιν πανδημεῖ οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι, ἐφ' ἀλαζῶν, ἐπὶ κάρων, ἐφ' ἱππων, καὶ ἀποστολικῶν, νέει μετὰ γερόντων, γυναῖκες μετὰ τέ-

κνων, συνετοὶ μετὰ ἀσυνέτων; Τὰ γραφεῖν, τὰ Γουμνάσια, τὰ ἐμπορεῖα, αἱ ἐδραὶ τοῦ Πανεπιστημίου, αὐτοὶ οἱ ναοὶ τῆς Θεμίδος ἔμειναν κενά, καὶ ἰδοὺ ἐρημοὶ αἱ Ἀθῆναι, ἔρημοι πρό πάντων, οὐαὶ! κυριῶν, φυγούτων πανσφριτιῶν, μὲ πόδα καὶ ἐσθῆτα ἐλαφράν, μὲ καρδίαν σπαιρούσαν ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τέρψεων καὶ διαχύσεων, — καὶ σκότος βαθύ καὶ ὑψίστατε τὰς τεθλιμμένας ἀγυῖας καὶ οἰκίας τῆς Πρωτεύουσῃς, ἐπὶ δὲ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς ἡ γλαυὴ ἤκουσθη μελαγχολικὸν φθειγγόμενη . . .

Πεῦ πορεύεται ἄτα· ὁ ὄμιλος αὐτός, ὁ μεγάλος καὶ παντοδαπός· μὴ εἰς πάνδημόν τινα τελετήν; Ἐπὶ ἡλθε μετοικισία τις, ὡς μία τῶν δεκατεσσάρων ἐκείνων μετοικισιῶν τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ; μὴ εἶναι ἡ μετοικισία Βαβυλωνος;

Εἰς τοῦς διψῶντας ἐλευθερίας, ὅσον καὶ θεαμάτων! νεωτέρους Ἀθηναίους, γησιεὺς κατὰ τοῦτο τῶν ἀρ-